

Margreeth Kooiman

Schot in de roos

liefdesroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

PROLOOG

Eva's manager, Annet, was bevallen van een blozende dochter. De beschuit met muisjes was op kantoor uitgedeeld. Ze hadden een kaart geschreven en cadeautjes gekocht: een grappig rood met wit gestreept truitje en een knuffel. Nu was het tijd voor de kraamvisite.

Eva gaf toe dat ze tegen de middag opzag. Vooral ook omdat de collega met wie ze zou gaan zich had ziek gemeld en ze er alleen naartoe moest. Niemand wist hoe zwaar het haar viel. Maar ze had natuurlijk moeilijk kunnen weigeren.

En daar was ze dan nu. Annet zat als een trotse moeder op de bank, baby Emma dicht tegen haar borst gedrukt. Eva gaf haar haar breedste glimlach en bracht haar gezicht dicht bij Emma. Een pasgeboren baby was en bleef een wonder. Die vingertjes met minuscule nageltjes. Het pluizige haar. Ogen die hun uiteindelijke kleur nog moesten vinden. De zoete geur die de warme moedergevoelens die in haar leefden nog eens extra aanjoeg.

Zachtjes liet ze haar vinger langs Emma's wangetje glijden. Ze tuitte haar lippen en zei

met een lief stemmetje: ‘Hallo, lieverd. Wat een mooi meisje ben jij...’ Ze streelde het mollige knuistje; vier vingertjes omsloten Eva’s wijsvinger.

Ze trok haar hand terug, ging naast Annet zitten en luisterde naar de ploppende geluidjes die uit Emma’s mondje ontsnapten. ‘Prachtig kindje hoor, Annet,’ zei ze weer, en ze meende het. Wat moest het heerlijk zijn om zo’n klein mensje in je leven te hebben.

Maar haar kans daarop was misschien wel verkeken. Door haar scheiding had ze jaren verspild en haar biologische klok tikte door. Een standvastige relatie kostte tijd om op te bouwen, en de man in kwestie had ze nog niet ontmoet.

‘Wil jij haar even nemen? Dan pak ik de cadeautjes uit.’ Annet reikte Eva de baby aan.

Ja, daar kwam het, het moment waar ze het ergst tegenop had gezien. Voorzichtig pakte ze Emma aan en ze legde haar in de hoek van haar arm. Meteen verscheen er een frons op Emma’s voorhoofd. Haar hele gezicht verkreukelde. Ze opende haar mond en begon hartstochtelijk te huilen.

‘Ja, daar was ik al bang voor...’ zei Eva beschaamd. ‘Dat overkomt me nou altijd. Ik doe

zeker iets fout.' Ze had geen idee hoe ze Emma weer tot bedaren moest brengen. Het liefst had ze haar weer aan Annet teruggegeven.

Annet glimlachte. 'Ach, dat stelt niks voor. Niks van aantrekken.'

Maar Eva wist wel beter. Hoe pijnlijk het ook was, het was zo bedoeld. Het moederschap was gewoon niet voor haar weggelegd.

HOOFDSTUK 1

Op de gang van Solhouse Zonnepanelen klonk gelach. Eva keek op van haar werk. Hun personeelsmanager, Ravensloot, liep met een donkerharige man de afdeling op. 'Jongens, mag ik jullie even voorstellen... Dit is Jamie Strachan. Hij komt van ons hoofdkantoor in Engeland.'

Eva's interesse in mannen had na haar scheiding van Toon een nulpunt bereikt. Maar deze man deed iets met haar. Hij was lang en slank en had een mysterieuze uitstraling. Hoe graag ze het ook wilde, wegstaren kon niet. Haar ogen zaten aan hem vastgeplakt. 'Jamie gaat de komende maanden een nieuw automatiseringsstelsel invoeren,' ging Ravensloot verder. 'Daarbij is het belangrijk dat hij een goed beeld krijgt van jullie werkzaamheden. Ik hoop dat jullie hem wat wegwijs kunnen maken.'

Eva's collega, Tessa, schoot overeind. 'Dat kunnen we zeker!' Ze gaf de man een hand en schonk hem een stralend witte lach. '*Hi, I am Tessa.*' Ze zwaaipte haar lange blonde haar naar achteren. Ook Anneke, Patrick en Heleen stelden zich aan hem voor. Eva zag dat Jamie

ondertussen even haar kant opkeek. Een paar tellen later liep hij met een ondeugende blik op haar af.

'Pleased to meet you,' zei hij, zijn ogen strak op haar gericht. Terwijl ze haar wangen voelde gloeien, schudde ze zijn hand. Wat gebeurde er? Het leek alsof hij dwars door haar heen keek en zag hoe hij haar uit evenwicht bracht. Ze wendde haar blik af en ging snel weer achter haar computer zitten. Ze ademde langzaam uit toen de mannen de gang weer op liepen.

Tessa boog zich achterover op haar stoel en vouwde haar handen voor haar gezicht. 'Zó, wat een lekker ding! Die gaat met stip naar nummer één!'

Heleen proestte het uit. 'Nou, inderdaad! Hij weet vast niet wat 'een beschuitje eten' betekent, maar dat wil ik hem graag uitleggen.'

'Meiden, meiden, niet zo ordinair,' riep Patrick.

'Jaloers, Pat, dat hij niet gay is?' wierp Anneke in de groep, met harde toetsaanslagen verder typend.

Patrick trok een olijk gezicht. 'Hoe weet jij dat hij niet gay is? Kan je dat ruiken of zo? Trouwens, hij is mijn type niet, ik val op blond.'

Tessa loerde over de rand van haar laptop.

‘En jij, Eva? Wat vind jij? Je bent zo stil...’

‘Poeh, ik ben nog aan het bijkomen, geloof ik.’ Ze rommelde in de bovenste lade op zoek naar... Ja, wat zocht ze nou eigenlijk? Na die blik van Jamie raasde er een orkaan door haar hoofd, die elke heldere gedachte aan flarden sloeg.

‘Als er nog meer van zijn soort zijn daar op het hoofdkantoor, mogen ze mij wel overplaatsen,’ vervolgde Tessa.

Nou, als dát zou kunnen, dacht Eva. Jammer genoeg zat ze voorlopig met Tessa opgescheept. Hun marketingmanager was in korte tijd duidelijk van Tessa gecharmeerd geraakt. Er moest een wonder gebeuren wilden ze haar contract niet verlengen.

Ze keek naar de tijd op haar computerscherm. Zeventien uur negentien. ‘Jongens, als jullie het niet erg vinden hou ik het voor vandaag voor gezien. Ik heb heel slecht geslapen. Er komt nu toch niets fatsoenlijks meer uit mijn handen.’

‘Ciao,’ riep Tessa meteen.

Met een bonk zette Eva haar tas op haar bureau. Ze trok haar jas aan. ‘Goed, ik zie jullie morgen wel weer. Dan ben ik weer fris en fruitig.’

‘Zo fris als een mispel zeker,’ zei Tessa bijna onhoorbaar. Patrick snoof.

Ze klemde haar kaken op elkaar, haar ergernis verbijtend. Soms leek dit kantoor de hel op aarde.

Voordat ze het pand verliet, ging ze nog even naar het toilet. Het was twintig minuten rijden naar huis, maar de laatste tijd kwam ze vaak vast te zitten in het verkeer. Niet fijn als je nodig moest. Toen ze klaar was wierp ze een blik in de spiegel. Haar sproetengezicht zag er wijjes uit. Zelfs haar ogen leken van een bleker groen dan normaal. Maar haar golvende rode lokken glansden. Wat was ze vroeger met dat haar gepest. ‘Vuurtoren!’ was natuurlijk de gekke opmerking. Maar ook: ‘Had je vader soms roest in zijn pijp?’ Of: ‘Oranje boven, oranje onder!’ Ze drong de herinnering naar de achtergrond. Door de jaren heen had ze geleerd te accepteren wie ze was. Hoewel Toon nadien een aardige deuk in haar zelfvertrouwen had geslagen. Hoe lang had het wel niet gekost om iets van dat vertrouwen terug te vinden?

Ze stapte door de draaideur naar buiten, de ijzige kou in. Het parkeerterrein van Solhouse was vanochtend bijna vol geweest. Haar trouwe Toyotaatje stond helemaal achterin. Uit haar tas diepte ze haar autosleutels op. In gedachten

verzonken liep ze tussen de rijen auto's door naar achteren.

‘Hoi daar,’ hoorde ze opeens.

Een eindje verderop, in de schemering, zag ze hem staan. Hij leunde tegen een crèmekleurige Volkswagen Beetle met een Engels nummerbord. Zijn hoofd ging deels verscholen in de kraag van zijn winterjack. Als door een magneet getrokken liep ze naar hem toe.

‘Ik heb op je staan wachten,’ zei hij zacht. Hij stond met zijn handen in zijn zakken te blauwbekken en ademde wolkjes uit. Met grote vragende ogen wachtte hij op haar reactie.

Wat moest ze zeggen? Ze leek wel verstaand. Ze glimlachte flauwtjes.

‘Misschien heb ik het mis, maar ik dacht daarstraks namelijk iets in je blik te hebben gelezen,’ vervolgde hij schutterig. ‘Ik woon hier nog maar net en ik dacht, misschien wil zij een eenzame Schot wel een keertje de stad laten zien...’

Tjonge, deze Jamie ging recht op zijn doel af, en snel ook. Ze probeerde rustig adem te halen. ‘Uh, ja, nee, niet vanavond,’ stamelde ze. Nerveus zocht ze naar een smoes. Ze schraapte haar keel. ‘Ik heb vandaag een slechte dag gehad, maar wie weet een andere keer...’

‘Dan rust ik niet voor het zover is.’

Met moeite maakte ze zich los uit zijn blik, die opvallend kwetsbaar was. ‘Nou, we zien elkaar vast morgen weer. Fijne avond!’ Ze draaide zich om, en terwijl ze zijn ogen in haar rug voelde prikken, liep ze naar haar auto.

‘Trouwens, *Ieva*, later zal je je deze dag juist als goed herinneren,’ riep hij haar toe. ‘Want het is de dag dat wij elkaar ontmoetten.’

Ze keek over haar schouder en beantwoordde zijn brede grijns.

Ze opende het portier, schoof achter het stuur en reed achter uit het parkeervak uit. Met het tiktak van haar richtingaanwijzer draaide ze de weg op.

Onderweg probeerde ze te begrijpen wat er zojuist was gebeurd. Wat had haar bezielde om naar die Jamie toe te lopen? Even haar hand opsteken was genoeg geweest. Maar hij had haar als een hond aan een lijntje naar zich toe getrokken. En nou kon ze aan niets anders denken dan aan zijn intense blik. Die vreemde mix van arrogantie en hulpeloosheid. De manier waarop hij haar naam uitsprak. Ook zijn grappige accent met die rollende r echode nog na in haar hoofd.